

Arrest

nr. 74 623 van 3 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 januari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 januari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 februari 2012 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.C. GOETHALS

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn diende op 2 oktober 2011 een asielaanvraag in, in Italië. Op 12 oktober 2011 vroeg verzoeker asiel aan in België. Op 10 januari 2012 werd een overnameverzoek gericht aan Italië. Bij gebrek aan antwoord van de Italiaanse autoriteiten is deze laatste verantwoordelijk voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag op grond van artikel 20.1.b van de Dublinverordening.

1.2. Op 26 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten S.S. {...} CORRECTIE: S. {...} geboren te Laghman (CORRECTIE: NEGRAHI), op (in) 31.12.1995 CORRECTIE: 0010011995 van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING: België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 12/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 11/10/2011 in België te zijn aangekomen nadat na ong. 8 maanden Afghanistan verliet en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk. Hij verklaart zonder documenten te hebben gereisd en rechtstreeks te zijn doorgereisd met de trein van Italië naar Frankrijk en België. Betrokkene verklaart het Schengengrondgebied niet te hebben verlaten sinds zijn binnenkomst op het Schengen Grondgebied. Betrokkene verklaarde minderjarig te zijn, maar uit medisch onderzoek is op 14/10/2011 gebleken dat betrokkene duidelijk meerderjarig is. Op 10/01 2012 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1 .c van de dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Het Eurodac verslag bevestigt dat betrokkene op 02/10/2011 asiel aanvroeg in Italië. Betrokkene zegt dat zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij niet wachtte op een beslissing en onmiddellijk doorreisde naar België. Op 25/01/2012 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Italië ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20.1.b van de Dublin Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van de bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een tacit agreement op 26/01/2012. Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen enkel concreet element aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Betrokkene verklaart namelijk in zijn interview onmiddellijk vanuit Italië te zijn doorgereisd naar België via Frankrijk per trein. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Syrië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook (1) De verantwoordelijke Staat aanduiden. (2) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, aanduiden. geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige

zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar zijn thuisland en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar zijn thuisland vooraleer is vastgesteld dat hij al dan niet bescherming behoeft. Er dient verder te worden opgemerkt dat de betrokkene de Italiaanse autoriteiten niet de tijd en mogelijkheid heeft gegeven betrokkene zijn asielaanvraag te behandelen. Betrokkene verklaarde nl. onmiddellijk te zijn doorgereisd naar België na het nemen van zijn vingerafdrukken in Italië. Bijgevolg kan van een onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten gestoeld op een persoonlijke ervaring van betrokkene, geen sprake zijn, zoals aangehaald door betrokkene zijn advocaat, Meester Vinois, op 20/01/2012. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde algemene rapporten en verwijzingen van Meester Vinois niet zomaar veralgemeend kunnen worden tot het geval van betrokkene of als bewijselement kan worden ingeroepen. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat, indien nodig, aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Betrokkene haalt als element waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden aan dat hij Italië niet leuk vindt en dat hij hier wenst te studeren. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde. Betrokkene verklaart last te hebben aan de maag en pijn te hebben aan de nieren. In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Met betrekking tot deze medische motieven, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Zijn problemen doen nl. geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Gelet op al deze elementen is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.lb van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mijs toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de

nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel wordt onder meer artikel 3 van het EVRM aangevoerd.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van artikelen 3.2 van de Verordening 34312003 van de Raad an 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde. land bij een van de lidstaten wordt ingediend en van de zesde overweging van deze Verordening¹ van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen¹ van het Non-refoulement Beginsel Eerste Grief De bestreden beslissing is op een vreemde manier opgesteld. Eerst, heeft men recht op de gestereotypeerde paragraaf van elke “26 quater Italië”, de volgende paragrafen zijn een poging tot individualisering van de beslissing. Hier leest men dat verzoeker niet persoonlijk de slechte behandelingen kon mee maken nu hij te weinig tijd in Italië verbleef, zodanig dat het schrijven van de advocate niet dienstig zou zijn. Dit betekent dat het schrijven van 20 januari 2012 goed ontvangen werd door verwerende partij. In dit schrijven, was een volledige samenvatting voorgesteld van de tekortkomingen van het Italiaans asielsysteem In de bestreden beslissing beweert verwerende partij dat “Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokken brengt geen enkel concreet element aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens... Betrokkene brengt dert ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van De Dublin-It-Verordening terug-of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken” is bijgevolg geen afdoende motivering. Verweerder had moeten rekening houden met alle elementen van de zaak. Verzoeker bekleedt de Afghaanse nationaliteit, wat in België de nationaliteit die de meeste erkenningen bekomt Verzoeker legde duidelijk uit dat hij medische problemen kent. Gezien de algemene situatie voor asielzoekers in Italië, zal verzoeker als persoon die deel uitmaakt van een kwetsbare groep zeker niet de nodige verzorging genieten. Bovendien, werd deze bijlage 26 quater betekend ten gevolge van een tacit agreement, er bestaat dus geen enkele garantie dat verzoeker de nodige behandeling zal krijgen. tilt de verslagen die hieronder in bijlage neergelegd worden en reeds overgemaakt werden voor de bestreden beslissing, vloeit duidelijk voort dat er geen mogelijkheid voor verzorging is in Italië voor kandidaat vluchtelingen. Die vier elementen samengenomen — de slechte behandeling van kandidaat vluchtelingen in Italië vooral door de actuele zware toestroom — de slechte medische staat van verzoeker — de herkomst van verzoeker en zijn hoedanigheid van oorlogsslachtoffer- de tacit agreement hadden met zekerheid verwerende partij er toe moeten leiden toepassing te maken van de soevereiniteitclausule. Allerminst, had ze rekening moeten houden van al deze factoren om een

afdoende motivering te kunnen opmaken. Tweede grief Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHEM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHEM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHEM 4 december 2008, 'Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Verzoeker maakt deel uit van de groep personen die om internationale bescherming vraagt. Hij is afkomstig uit een land waar de veiligheidssituatie heel problematisch is en hij in geval van terugkeer naar zijn herkomstland gevaar kon lopen. Op het eerste zicht, heeft hij een profiel van asielzoeker wiens asielerzoek grondig nagekeken moet worden. Deze groep is nu gedefinieerd en men kan op basis van de verslagen die hieronder aangehaald worden ervan uitgaan dat deze precieze groep in Italië systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. Het is door verwerende partij onbetwist dat verzoeker asielzoeker is, dat medische verzorging nodig heeft. dat bij terugkeer naar Afghanistan is en dat hij teruggevoerd moet worden naar Italië. Bijgevolg, kan deze rechtspraak toegepast worden in casu. Natuurlijk dient deze informatie gelezen te worden in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011 « 251. La Cour accorde au requérant un statut de réfugié qui est demandeur d'asile et appartient à une catégorie de la population particulièrement défavorisée et vulnérable à besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Oru et autres c. Croatie [GC], no 15766/03, 147, CEDJ-J 2010-...). File note que ce besoin constitue l'objet d'un droit à l'asile international et européen comme prévu dans la Convention de Genève, le mandat des activités de la Convention de Genève ainsi que des normes figurant dans la directive Accuett de l'Union européenne. 254. File constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité et explique avoir vécu pendant des années dans des conditions de détresse totale et de peur face à ses besoins les plus élémentaires de se nourrir, se laver et se loger. 11 cela s'ajoute à l'angoisse permanente de perdre sa famille et volé ainsi que l'absence totale de perspective de travail. La situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté & plusieurs reprises de quitter la Grèce. 255. La Cour note dans les observations du Commissaire européen aux Droits de l'homme et dans la Convention de Genève ainsi que dans les rapports des organisations non gouvernementales (paragraphe 160 ci-dessus) que la situation décrite par le requérant est un phénomène de grande échelle et correspond à la réalité pour un grand nombre de demandeurs d'asile présentant le même profil que le requérant. Pour cette raison, La Cour ne met pas en doute les allégations de celui-ci. Men weet dat het Hof uiteindelijk Griekenland veroordeeld heeft wegens schending van artikel 3 EVRM. De exacte identieke redenering dient in casu gehouden te worden ten aanzien van de Italiaanse staat. Verzoeker verwijst uiteraard naar het arrest van Uw Raad van 17 februari 2011 en meer bepaald het nummer 56.203, dat perfect toepasbaar is in onderhavige geval. Uw Raad herinnerde er toen aan: "4.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366) In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (4 mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § 7576; LI-IRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293 en 388). Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. v. Secretary of State of the Home Department en C-493/10, M.E. e-a. v. Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform in de navolgende rechtsoverwegingen onder meer als volgt "94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de

asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen, 106 Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.(...)” Deze motivatie werd mutatis muntandis hernomen in een recent arrest van Uw Raad in een Dublin Malta geval (rit 72824 van 6 januari 2012). In dit geval, bevatte het administratief geen enkel element over de mishandelingen die de verzoeker persoonlijk in Malta zou beleefd hebben, maar besloot de rechter dat hij door het bestaande informatie van de internationale verslagen van NGO 's niet “onkundig” kon zijn van de ernstige tekortkomingen van het Maltees systeem. In casu, zijn zowel verwerende partij als Uw Raad in bezit van veelvuldige verslagen en rechtspraak dié het asielsysteem zwaar bekritisieren en kan het hoofdargument van de bestreden beslissing, zijnde het te kort bezoek van verzoeker aan Italië niet tegen hem weerhouden worden. Zo wenst verzoeker een recent arrest van Uw Raad (stuk 4) neer te leggen waarbij de Raad beslist heeft dat, DVZ zich geen enkele moeite had getroost om een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” in te stellen naar de concrete invloed op de situatie van asielzoekers in Italië door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden Oosten maar enkel had gesteld dat “dit niet automatisch betekent dat betrokkenen blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.” Verzoeker wenst te benadrukken dat de recente gebeurtenissen in Noord-Afrika niet enkel geleid hebben tot een noodsituatie op Lampedusa, maar dat het gehele opvangsysteem in Italië hierdoor ook onder enorme druk is komen te staan met aanzienlijke gevolgen voor het voorheen al overbelaste opvangnetwerk. Gezien asielzoekers vanuit Lampedusa naar het vasteland worden gebracht heeft de instroom op Lampedusa een direct effect op de rest van het land. Recentelijk vernietigde Uw Raad ook een repatriëring naar Italië waarbij de rechter vooral rekening gehouden had met het feit dat verzoeker zijn gezondheidsproblemen aan verwerende partij toegelicht had zonder dat verwerende partij, gezien de actuele situatie in Italië, de nodige garanties kon verstrekken vooral nu het om een tacit agreement ging (stuk 5), In bijlage maakt verzoeker nog eens het schrijven over van 20 januari 2012, met de stukken die er bij gevoegd waren (stuk3). Ook maakt verzoeker een andere samenvatting van de situatie in Italië en de rechtspraak in bijlage nog over (stuk 6). Uit dit alles blijkt duidelijk in welke zin Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen en dat noch verwerende partij noch Uw Raad onkundig van deze situatie kunnen zijn. Bovendien, gaat het hier om een tacit agreement zodanig dat verweerder geen enkele garantie heeft dat verzoeker wel degelijk bij zijn aankomst een asielaanvraag zal kunnen Indien Italië nog niet eens in staat is om met ander RU Staten in contact te blijven in uitvoering van de Dublin 11 verordening, kan men zich inbeelden op welke manier de asielzoekers zelf behandeld worden. In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (schending artikel 3 EVRM). Bijgevolg, diende verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen. Aangezien verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt om geen toepassing van. artikel 3.2 van de verordening te maken, werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 vast de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd. ”

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen,

wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.2.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.4. De verzoekende partij betoogt dat de vier elementen samengenomen, met name de slechte behandeling van kandidaat-vluchtelingen in Italië en de actuele zware toestroom van vluchtelingen, de slechte medische verzorging, zijn herkomst uit Afghanistan en de tacit-agreement, de verwerende partij er toe had moeten leiden toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij zelf aangeeft dat zij in Italië een asielaanvraag heeft ingediend, *“de situatie (...) hem zeker niet (beviel) en hij onmiddellijk wou wegvluchten”*. Hierbij dient derhalve vastgesteld te worden dat verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aangeeft wat haar niet beviel en waarom zij onmiddellijk wou wegvluchten. In ieder geval toont verzoekende partij niet met concrete gegevens aan dat wat haar niet beviel dermate ernstig is dat er sprake was van een voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. Daarenboven baseert zij zich op medische problemen waarvoor zij geen verzorging zal kunnen krijgen in Italië, doch zij laat na op precieze wijze aan te geven wat daarmee wordt bedoeld. Zij toont ook niet aan dat zij thans onder medische behandeling is. Verzoekende partij kan niet volstaan met blote beweringen, noch met verwijzingen naar algemene rapporten. Verzoekende partij was in Italië, zij bevestigt dat zij in Italië een asielaanvraag kon indienen en hij geeft op geen enkele wijze aan wat er zou zijn fout gelopen.

3.3.2.2.5.1. Desalniettemin moet gewezen worden op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, *N.S. v. Secretary of State of the Home Department* en C-493/10, *M.E. e.a. v. Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform* in de navolgende rechtsoverwegingen onder meer als volgt:

*“75 Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, *Salahadin Abdulla e.a.*, C 175/08, C 176/08 en C 179/08, *Jurispr. blz. I 1493*, punt 53, en 17 juni 2010, *Bolbol*, C 31/09, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punt 38).*

(...)

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. 79 De Uniewetgever heeft juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen verordening nr. 343/2003 vastgesteld en de in de punten 24 tot en met 26 van het onderhavige arrest bedoelde overeenkomsten gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen.

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden

geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk onbeduidende schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de in deze verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

(...)

90 Bij zijn oordeel dat de door de verzoeker gelopen risico's voldoende vaststonden, heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens rekening gehouden met de regelmatige en overeenstemmende rapporten van internationale niet-gouvernementele organisaties waarin melding werd gemaakt van de praktische problemen die de toepassing van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in Griekenland oplevert, de correspondentie die de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties aan de bevoegde Belgische minister heeft gestuurd, maar ook de rapporten van de Commissie over de evaluatie van het Dublin-systeem en de voorstellen voor hervorming van verordening nr. 343/2003 ter versterking van de doeltreffendheid van dit systeem en de effectieve bescherming van de grondrechten (arrest M. S. S./België en Griekenland, reeds aangehaald, §§ 347-350).

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

(...)

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.

(...)

106 Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.(...)”

3.3.2.2.5.2. In de mate in de bestreden beslissing wordt gesteld dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte en dit niet automatisch betekent dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld, dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij zich niet de minste moeite heeft getroost om te onderzoeken wat de concrete invloed is voor de situatie van de asielzoekers in Italië door de "uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten". Uit de lezing van de algemene informatie die verzoekende partij bij het verzoekschrift heeft gevoegd blijkt dat, wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijk zal terechtkomen bij haar terugkeer naar Italië, zij haar stelling in deze stand van het geding, waarbij geen andere objectieve en actuele informatie in het administratief dossier is toegevoegd waaruit blijkt dat verwerende partij een "zo nauwkeurig mogelijk onderzoek" heeft gepleegd, aannemelijk maakt. De algemene informatie door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegd, tonen in deze stand van het geding op een voldoende wijze aan dat er actueel in Italië ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden. Niettegenstaande persberichten en/of algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 EVRM, lijkt het *in casu* dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing en waarin zij verwijst naar de verantwoordelijkheid van Italië inzake de behandeling van de asielaanvraag, niet afdoende rekening heeft gehouden met de precaire situatie van de asielzoekers sinds de gebeurtenissen in Noord-Afrika.

Verzoekende partij wijst er verder terecht op dat aangezien de Italiaanse autoriteiten nalieten te antwoorden op het terugnameverzoek er ook geen formeel akkoord is van de Italiaanse autoriteiten waaruit (impliciet) kan afgeleid worden dat zij een passende opvang zal krijgen.

Hieruit volgt dat de verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM lijkt te hebben. Het middel lijkt in de mate dat het de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, in deze stand van het

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zij recht heeft op een grondig onderzoek van haar asielrelaas en de individuele situatie evenals menselijke onthaalomstandigheden.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is uit te sluiten dat zij hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling. Het nadeel dat er in bestaat onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2012 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr S.TRICOT toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

M.C. GOETHALS